

РЕШЕНИЕ

№ 1745

гр. София, 13.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9743** по описа за **2012** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] против решение от 27.02.2012 г., постановено по НАХД № 20744/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 21 с-в. Със същото е потвърдено НП № 2215-475/17.09.2011 г. на директора на офис „М.” в ТД на НАП С., с което на [фирма] на основание чл. 179 от ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени и да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба оспорва жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С решение от 27.02.2012 г., постановено по НАХД № 20744/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 21 с-в е потвърдено НП № 2215-475/17.09.2011 г. на директора на офис „М.“ в ТД на НАП С., с което на [фирма] на основание чл. 179 от ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 16.08.2011 г. в ТД на НАП С., офис М. при проверка в регистъра за подадени декларации по ЗДДС е било установено, че [фирма] не е подало в законоустановения срок до 14-то число на месеца следващ данъчния период справка декларация по ЗДДС за данъчен период 01.07.2011 г. – 31.07.2011 г., като същата е следвало да се подаде до 15.08.2011 г. (14 август е неприсъствен ден, неделя). Справката декларация е била подадена по електронен път на 16.08.2011 г. и е била приета с протокол вх. № 22151085270/16.08.2011 г. За установеното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел за безспорно установено, че [фирма] е нарушил чл. 125, ал. 5 от ЗДДС. Приел е, че както АУАН, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи. Приел е, че не са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН.

Решението на първоинстанционния съд е неправилно.

Съгласно чл. 125, ал. 1 от ЗДДС за всеки данъчен период регистрираното лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124, с изключение на случаите по чл. 157. Съгласно чл. 125, ал. 5 от ЗДДС декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Не се е спорило между страните в първоинстанционното производство, че е налице нарушение на чл. 125, ал. 5 от ЗДДС, което нарушение правилно е прието за извършено и от първоинстанционния съд при правилно възприета фактическа обстановка. При правилно установената фактическа обстановка съдът е направил неправилен извод за приложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Видно от мотивите на наказателното постановление, оспорено пред Софийския районен съд, справката-декларация по ЗДДС е подадена с един ден закъснение. Нарушението е извършено за първи път. Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН предвижда, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Административно-наказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административно-наказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение е дефинирано в чл. 6 от ЗАНН. В разпоредбите на чл. 28 и чл. 39, ал. 1 от ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като

отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 от ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административно наказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 от ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици. Ако се приеме становището за преценка по целесъобразност, биха се създали условия за неравно третиране на нарушителите в сходни по съдържанието си случаи. Такъв подход би влязъл в противоречие с принципа за равенство на гражданите пред закона, закрепен в чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Разбирането за обхвата на съдебния контрол е в съответствие и с практиката на Европейския съд по правата на човека по приложението на чл. 6, ал. 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, според която съдът не може да бъде ограничаван в своята юрисдикция, когато решава правния спор. Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси, както по фактите, така и по правото, от които зависи изходът на делото. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г., по т. н. д. № 1/2007 г.а ОСНК на Върховния касационен съд.

В конкретния случай, безспорно е установено, че справката-декларация е подадена с един ден закъснение, като дори в мотивите си първоинстанционният съд приема, че не е изключена вероятността да е бил направен опит да се подаде декларацията в срок, и при липса на предходни нарушения от страна на санкционираното лице. Последното обосновава извод за маловажност на случая, поради което са налице предпоставки за приложението на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба за основателна. Оспорваното първоинстанционно решение следва да бъде отменено.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 27.07.2012 г., постановено по НАХД № 20744/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 21 с-в и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ НП № 2215-475/17.09.2011 г. на директора на офис „М.“ в ТД на НАП С., с което на [фирма] на основание чл. 179 от ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв. за нарушение по чл. 125, ал. 5 от ЗДДС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: